

У неколико мојих ранијих текстова оцењивао сам ефекте чланства у ЕУ и однос према истом српских власти, опозиције, као и самих Србаља.

Везано за најновија условљавања кандидатуре за чланство сумираћу своје виђење горенаведене проблематике, како у погледу ЕУ, тако и Србије и то првенствено из суштинског економског аспекта, који је потпуно занемарен у оценама српских политичара и аналитичара пропатриотске провинцијенције..

Поћи ћу од највећих позитива чланства у ЕУ, према пропаганди заговорника пута без алтернативе Србаља у светлу будућност.

То су пре свега огромне дотације из европских фондова, тржиште од преко петсто милиона потрошача, богате инвестиције како из ЕУ тако и из остатка света, свеколике европске вредности (цивизацијске, културне, демократске, хуманистичке итд.) и саморазумљиво бољи живот Србаља.

Но, да завиримо мало што се крије иза силних обећања (лудом радовања) ЕУ погодности..

Неразвијене чланице добијају из ЕУ дотације које могу бити и петероструко веће, него њихов допринос заједничком буџету.

Међутим, ово се не може баш подвести под изреку „Лези лебе да те једем“, како то презентују промотери српског пута без алтернативе, а већина грађана у то верује.

Наиме, дотације су тако конципиране да потпоре продају како технологије произвођача тако и кредита банака из развијених чланица. Примере овог неоколонијализма сам износио у ранијим текстовима, па се нећу овде понављати.

Због наведеног нове посткомунистичке чланице нису у стању исцрпити све одобрене дотације, које стога пропадају у корист ЕУ буџета.

У новом буџету ЕУ (од 2014-20) биће редуциране и овакове дотације како снижавањем висине учешћа ЕУ у пројектима, тако као и у погледу намена.

Све у свему, дотације нису никаква победа, јер се исте често користе за проблематичне намене (гледано из аспекта њиховог економског ефекта), а чланице у ЕУ буџет морају давати готов новац.

Садашњи значај за Србију отвореног великог ЕУ тржишта се неће променити у позитивном смеру ни по њеном ступању у чланство, али ће потпуно укључивање српског тржишта у њега имати за српску привреду погубне последице.

Као и до сада ће бити отворена могућност пласмана сировина (житарице и остали пољопривредни производи) полуфабриката (од челика, бакра, дрвета и сл.) и готово занемарљиве количине готових производа (поготово чувених српских брендова).

Међутим, када се укину све увозне баријере које штите домаћу производњу, а нарочито на пољопривреду, биће „весело“.

Ово се посебно односи на пољопривредну производњу, јер иста неће бити конкурентна далеко више дотираним пољопривредним производима из ЕУ.

Ово је илустрирао Бубалов кравомор настао због бесцаринског увоза млека у праху.

Уосталом, српски великан Зоран је прогласио постиндустријску еру, а његов наследник Борис ће иза себе оставити постаграрну еру. Верујем да ће се читаоци (већина) са мном

сложити да су Тито и Слобо у односу на напред наведене јадни аматери, јер су само деломично упропастили српску привреду.

Тврдња да Србију очекује, по пријему у ЕУ, река инвестиција није ни пушта жеља, већ чиста тлапња.

У СЕК-иној пуној снази сви, а посебно српски еуроатлантски пријатељи, зазивају нови инвестициони циклус, као новог Христа. Није ни јасно откуда капитал, јер је наступила општа целосветска дужничка криза (дугови држава су само видљиви дио дужничке санте) и у што би требало да иду те инвестиције (када би капитала и било), јер су и постојећи светски индустријски капацитети недовољно искориштени.

И када је Бог ходао по земљи (пред СЕК-ом) Србија је реализирала инвестиције претежно распродајом „породичног сребра“ и остварене приходе трошкарела. Ово се може упоредити са сељаком, који добија инвестиције продајом њива и ливада, те остварени новац троши на себе и за потребе својег домаћинства и тиме још хвали, на подсмех целог села.

Ја у својој заосталости стално видим инвестицију (поготово из државног аспекта) као стварање нове вредности, некакву „новоградњу на зеленом пољу“, а не продају постојећих капацитета (што је само промена власничких односа праћена улагањем капитала).

Што се тиче цивилизацијских стандарда, Србија је на најбољем путу да исте достигне, а у неким сферама је чак надмашила своје узоре, а наводим самно три од небројених примера. Нисам чуо да би се председник неке државе, као српски, толико бринуо за животиње, и који се чак побринуо о набави протезе за осакаћену керушу Милу.

Не знам да ли постоји држава у свету, која као Србија узима кредите да би помагала слободне и независне медије, чак у власништву иностраног капитала.

Такође, Србија је премашила своје учитеље у демократским (читај: коруптократским)

стандардима.

Бољи живот, као саморазумљива круна свих разлога Србаља за учлањење у ЕУ, је даља тлапња присталица чланства.

Радо у својим текстовима користим народне изреке и за образложење претходне тврдње ћу користити две.

Једна је „Прво погледај у комшију, а потом на сунце“, а друга је „Мудри се учи на туђим грешкама, а глупи на властитим“.

Истина Србија није окружена баш нарочито пријатељски расположеним комшаницама, чланицама

ЕУ, али се на њиховим примерима види да њихови грађани нису у ЕУ рајском врту, већ само на пашњаку и не једу сласно воће, већ пасу горку траву.

Међутим није проблем са Србљима то што се они не уче на туђима или чак властитим грешкама, већ у томе што они понављају властите грешке, што није глупост, него умоболност.

У даљем делу текста осврнут ћу се и на реакцију српске политичке елите (позиције и опозиције) те патриотске интелектуалне елите, на разбијање косовских бедема кориштењем најјачег ЕУ оруђа „Дебеле Берте“.

Жуторукац Борис је прешао на нову паролу „ЕУ или смрт“, што у преводу значи да је по њему чланство услов опстанка Србије и Србаља, па се стога за исто треба све жртвовати.

Иво универзале, несуђени геодета је престао уређивати косовске међе и одложио је ланац.

Сечорукац Вук здушно одрађује хашку амнестију, громогласно заговарајући признање неповратне реалности, ради светле будућности Србаља (пресрећан што је избегао кумову и Момину судбину).

Млађо Расколник се прави невешт, држећи да је шутња злато (поготово пред изборе).

Неверни Тома предлаже разрешење косовског Гордијевог чвор са својим референдумским мачем, држећи да он тиме ништа не губи ни на једној страни.

Овлаштени дистрибутор слободе и демократије Чеда стандардно и поштено одрађује посао за који је ангажован у сталном радном односу.

Политичко новорођенче Двери држе се својег изума о неутралности према ЕУ (што би било смешно када не би било жалосно), што говори о њиховој свеколикој незрелости.

Воја од целовите Србије настоји трљати по носу жуторукца Бориса са његовом небулозом „и КиМ и ЕУ“, а мени никако не успева наћи разлику у односу на његову флоскулу „Целовита Србија у ЕУ“.

Једино хашки деструктор Воја спасава част Србаља противећи се недвосмислено чланству у ЕУ, штетном у сваком погледу за српске интересе. Додао бих (иако то нема везе са темом) да његов „камиказа“ однос према хашкој креатури међународне правде заслужује такође наклон уз скидање шешира, за разлику од осталих српских „јунака“ који се клањају „часном суду“.

Не желим даље замарати читаоце империјалним квислинзима, колаборантима и марионетама, као и карикатурама од проевропске опозиције, већ ћу указати на

постојање актуелне лажне дилеме о избору између две вредности, тј. чланства у ЕУ и КиМ и несхватљиву неактивност патриотске страначке и неорганизоване интелектуалне елите у разобличавању исте.

У овом, као и у ранијим текстовима на тему ЕУ, изнио сам опште познате чињенице и на темељу истих извео непобитне закључке о економској штетности како самог чланства, тако и досадашњих односа са ЕУ који искључују реализацију стварних могућности за спас Србије од сигурне економске пропасти.

Несхватљиво је како српски патриоти исто не виде, иако „боде у очи“.

Да ли ЕУ фасцинира ове као као змија жабе. Можда се ради о страху да не буду изложени медијалном „топлом зецу“, катрану и перју или чак некој врсти ломаче.

Једино су из „прве лиге“ Вукадиновић и Душанић усудили се „изустити“ да ЕУ није *condicio sine qua non* српског опстанка и заговарају преоријентацију на привилеговано партнерство, као циљ који би се могао пре достићи.

Чланству у догледно време не верују ни досманлије, већ исто користе као најјачи спин за добијање избора и одржавање на власти и стога је непојмљиво да српске патриотске странке не користе могућност да „разоре главни бастион“ противника.

За радикале је разрешена дилема чланства у ЕУ прогласом из Хага и не осећају потребу да то образложу чланству и грађанству, а главна политичка активност им је да „куну кугу да умори издајнике“, а ово „неће да може“.

Воја без земље не жели трампити КиМ за пожељно чланство у ЕУ и буни се као Калимеро против „праве, правцате неправде“ која се наноси Србији (и то чак успок његовом Уставу).

Независни патриотски интелектуалци гусларе о томе да нитко нема право продати „косовску веру за ЕУ вечеру (која је као фатаморгана присутна у њиховим главама)“.

Из свега наведеног следи закључак да грађани, присталице ЕУ, немају практично никакову другу понуду за излазак из безнађа осим чланства у ЕУ, које сви признају као „решење за освежење“ па је разумљиво што се и они приклањају свеопштем сугласју.

Како српски патриоти не успевају ни разорити мит „о неповратној реалности“, унаточ томе што се еуроатлантски пријатељи толико муче са његовом лоботомизацијом у српске главе, очито да се код грађана ствара дилема о избору између добра (чланство у ЕУ) и неминовног зла (губитак КиМ). Алтернатива неисправном избору су два зла (губитак чланства у ЕУ и КиМ), па тко воли нек изволи.

Заслуга за овакав дефетистички став грађана није првенствено на страни еуроатлантских пријатеља и њихових домаћих извођаћа радова, већ на страни српских патриота, који изледа само знају да се ударају по патриотским грудима (као наши даљи сродници) и по гуслама.

Овакав шизофрени или умоболни (да ме цели свет разуме) однос српских патриота према, за Србље у сваком погледу штетном чланству у ЕУ, јесте потпуно неразумљив и за њега нема никаквог ваљаног оправдања.